

„Elsőáldozó lesz a gyermekünk!” Erre gondoltunk hónapok óta. Olyan volt ez, mint az adventi időszak — tudtuk, hogy a végén eljön a nagy nap, de addig is fel kell készülni rá testileg-lelkileg. Imákat gyakoroltunk, vasárnaponként szentmisére mentünk, beszélgettünk a bűnökről, a megbocsátásról, a gyónásról, és közben felelevenedtek a mi régi elsőáldozási emlékeink is.

Az elsőáldozás egy olyan találkozás, amely életük végéig meghatározza Jézushoz való viszonyukat, a Vele való állandó kapcsolatukat. Az elsőáldozó nem csupán egy szentséggel tudhat többet magáénak, hanem Jézus a szívébe költözik, s ezáltal egyre mélyebben megismeri a hit szépségét.

A napok teltek, majd eljött a hét, amire vártunk. A gyerekek szombaton először részesültek a bűnbocsánat szentségében. Majd másnap, vasárnap, mindenki izgalommal ébredt. Eljött a nagy nap!

A templom tele volt emberekkel. A gyermekeink a fehér ruháskáikban olyan ártatlanok és szépek voltak, mint az újszülött gyermekek. Mi, szülők lélegzetünket visszafojtva figyeltük, ahogy sétálnak a padok között, kezükben az egy szál fehér rózsával.

Egy igazán különleges szentmisét tudhatunk magunk mögött, amiért hálával tartozunk Soós Tamás Plébános Úrnak. Köszönet jár hitoktatóinknak is: Patakiné Balázs Cintiának és Pataki Attilának, amiért gyermekeinket egész évben a jó úton terelgették.

Hála és köszönet a plébánia munkatársainak, az énekkarnak, a lelkes szülőtársaknak, a láthatatlan segítő kezeknek, hogy jobba, emlékezetesebbé tették elsőáldozóink számára ezt a különleges alkalmat.

Imádkozunk értük és elsőáldozó gyermekeinkért is!

Kovács Nóra

Hónapok óta az elsőáldozásra készültünk a gyerekekkel. Ez a készület hosszú, de nagyon mély. Nagyon szép látni, ahogy a leendő elsőáldozók nem csak tanulással, hanem lélekben készülnek az ünnepre. Ahogy egyre jobban kivirágzik bennük a lényeg, Jézus Krisztus valódi felismerése és szeretete.

Az áldozás nem egy egyszeri alkalom, nagyon hangsúlyos, meghatározó az első alkalom, mint minden nagy lépésnél életünkben, de ez is csak egy kezdet, ami után rendszeresen részesülhetünk az Eukarisztia szentségében. Az elsőáldozás egy lépés, melyet azért teszünk meg, hogy Jézust ezentúl a kenyér formájában rendszeresen magunkhoz vehessük és érezhessük feltétel nélküli szeretetét és megbocsátását. A rendszeres imával és a közösségi alkalmakon, szentmiséken való részvétellel pedig az Istenhez kötő mélyebb kapcsolatot ápoljuk és kifejezzük, hogy befogadjuk Őt és mi is szeretnénk felé közeledni, úgy ahogy Ő is közeledik felénk.

A munka nem áll meg, az Oltáriszentséggel való találkozás után is folytatódik a készület. Igyekszünk a szívünket egyre jobban kitárni, befogadni minden jót és tenni is azt!

Köszönöm a szülők támogató szeretetét és sok-sok munkáját! Kívánom a gyermekek számára, hogy ez a találkozás hosszantartó és mélyreható nyomot hagyjon bennük és fogadják be Isten mérhetetlen szeretetét!

Patakiné Balázs Cintia